

חבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ח באב תשפ"א - (6.8.21)

"ושמחתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך ה' אלקיך" (דברים י"ב ז')
הפגנה לחיזוק החקלאות ביוזמת בני הנוער של הקיבוץ (כתבה בגיליון)

שבת פר' ראה, שבת מברכין החודש

כניסת השבת – 19:11 צאת השבת – 20:12

לפני כשבועיים קראנו את הפסוק

**"לֹא תִסְפוּ עַל הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲנֹכִי מַצֵּה אֶתְכֶם
וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹת יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנֹכִי מַצֵּה אֶתְכֶם".** (דברים ד'
ב').

חברנו, יעקב וכמן, הסביר את ההלכה ואסף
את מיטב הפרשנות לה, לפני כשבועיים. אבל
גם בפרשתנו חוזרת התורה על אותו צו: **"אֶת
כָּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲנֹכִי מַצֵּה אֶתְכֶם אֱתוּ תִשְׁמְרוּ
לַעֲשׂוֹת לֹא תִסֹּף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ"** (דב' י"ג
א'). אם התורה מצאה לנכון לחזור על הרעיון,
סימן שגם אנו צריכים לחזור ולעיין בפסוק, על
סמך מה שכבר נכתב (אותו בוודאי כולם
זוכרים), אבל מזווית אחרת.

האם באמת ההלכה התנהלה לפי צו זה? ממש
לא. אמנם לא הוצע ללבוש חמש ציציות, אבל
כמה וכמה עבודות נאסרו בשבת "מדבריהם".
כלומר, שחכמים מצאו לנכון **להוסיף** על
האיסור המקראי. כך למשל, כל איסור
"מוקצה" הוא רק מדברי חכמים, ואכן חלו בו
שינויים דרמטיים (תוס', שבת פ"ד ה"א).
הוספנו שעה לשבת "מדרבנן", אבל זו תוספת.
העובדה שהיא מדרבנן רק מהווה הודעה רבתי,
שנוסף דבר שלא היה קודם. הוספנו יום טוב
שני של גלויות, הוספנו תוכן של שמחת תורה
לחג שמיני עצרת, נוספה מצוות תפילה ונוסף
העקרון של חשיבות לימוד תורה, שאותו
מקיימים אנו בין השאר בדבר התורה הנוכחי.
את אוירת היום יום שלנו מכתובה במידה
רבה התפילה, שאיננה מהתורה, וודאי שלא
הנוסח המדויק, שעליו אנו מקפידים. גם בית
הכנסת הוא תוספת על דבר תורה (אולי
במקום הבמות שנאסרו). צורתו בוודאי איננה
דבר תורה.

המדרש אומר "אבל הצדיקים מוסיפין עליו ואין
גורעין ממנו" (קהלת רבה א' י"ד). משפט זה
מבטא אמת היסטורית חלקית. הצדיקים אכן
מוסיפין, אבל זה בניגוד גמור לכתוב בפסוק.

האם גם לא "גרענו ממנו"? ממש לא נכון. רק
בפרשה שלנו, מדובר בשמיטת כספים. האם
אנו מבצעים אותה? כמובן יש לכך סיבה, ויש
הנמקה ודרך כיצד לעקוף את דבר התורה.
אבל סיבות יש תמיד. שום דבר לא נעשה ללא
סיבה. תהליך קידוש החודש בוטל. שוב, היו
לכך סיבות מצוינות, אבל תמיד, לכל שינוי יש
סיבה.

בתורה מדובר על עבודת המקדש. היכן עבודת
המקדש בימינו? לכאורה תאמרו: טוב, נו. הרי
המקדש חרב? אבל ניתן היה להקים במות
קטנות בכל כפר וכפר. להביא קורבנות,
מעשרות ונדרים כאוות נפשנו. אלא שחכמים
קבעו שבזמן שלא היה מקדש, היה מה שכוונה
"היתר במות" כלומר, הותרה זביחה בבמות
מקומיות. אבל לאחר שנבחרה ירושלים,
נאסרו הבמות. נכון, זו המסקנה העולה
במפורש מפרשתנו, האוסרת על הבמות. אבל
לאחר שחרב בית המקדש היה צריך היתר
במות לחזור למקומו. מי שהחליט שהיתר
במות איננו חוזר היו חכמים, ובדבריהם
הייתה בחירה. הייתה להם סיבה מצוינת
(כלומר, כזאת שאני מזדהה עימה לחלוטין),
אבל תמיד, לכל שינוי יש סיבה.

התורה מצווה על מצוות טהרה. היכן מצוות
טהרה היום? נכון, חסרה לנו פרה אדומה. אך
ראשית, ניתן להקריב פרה אדומה ללא מזבח,
ואפשר גם לקיים את המצווה מבלי לסיים
אותה בהזאה של מי אפר פרה אדומה (מי
חטאת). כך למשל, גר שהתגייר, צריך

”ואני תפילתי לך...”

מניין נוסף – **באולם אירועים**, עבור ילדים/ת, נערים/ות ולא מחוסנים.

תפילת מנחה בימות החול - בשעה 19:25
שבת פר' ראה, שבת מברכין חודש אלול (שבת חזנים)

19:11 – הדלקת נרות

19:26 – מנחה, קבלת שבת.

08:30 – שחרית ומוסף (זמן משוער לסיום התפילה: 11:00-11:15).

13:30 -- מנחה גדולה

17:15 -- מנחה קטנה

17:35 – ניגוני הימים הנוראים מחצרות חסידים – אב"י טיילור

19:00 -- שירי סעודה שלישית על מדשאת בית סביון

20:12 -- ערבית והבדלה מוסיקאלית

20:19 -- צאת השבת.

שבת שלום!!

מלף טוב

* **לתמרה ומשה גלס** ולכל החמולה, לנישואיה של נכדתכם **שוהם מבצרי**, בתם של **ורד וזאביק מבצרי**, עם בח"ל **חיים איזביצקי**.

* לסבתא רבתא **יהודית עוזרי**, לבר המצווה של הנין **נווה**, בן **חרות וסער**, נכדם הבכור של **איתן ומרגלית**.

המשך מעמ' קודם:

אפוא להתייחס לפסוק "לא תסף ולא תגרע" וכיצד לפרשו? את הפסוקים קל לפרש. הפסוק מפרשת ואתחנן הוא כללי, ואילו הפסוק מפרשתו מדבר רק על עבודת המקדש, ומפרש בכך שרק על תחום זה נאמר "לא תסף ולא תגרע". ואולי צריך להוסיף "לא תסף ולא תגרע", אלא אם כן יש לכך סיבה טובה, בשיקול דעת, ביראת שמיים ובוהירות. אולי "לא תסף ולא תגרע" אלא בהסכמה, ואפשר להציע עוד ועוד פירושים.

להביא קורבן לסיום תהליך הגיור. ובהיעדר מקדש, אין אומרים בטלה האפשרות לגיור, אלא קבעו שההליך ההלכתי יקום, למרות חסרונו של מרכיב זה. כך אפשר היה גם להמשיך עם חוקי הטהרה, ללא מרכיב ההזאה של מי חטאת. גם במצוות ציצית חויבנו בציצית ובתכלת, אך משבטלה התכלת לא בטלה מצוות ציצית (כך נקבעה ההלכה לאחר מחלוקת בנושא). והיכן מצוות מצורע והרחקתו מהמחנה? חיינו הדתיים שונים לחלוטין מחייו של בן תקופת התורה או מחייו של איש תקופת בית שני. כיצד ניתן

"אלה שמות" / ראיון עם רחלי רונן מרחב

רפת, נגריה או אולם התעמלות - זה מחזיר אותי מיד לקיבוץ. מספיק שמישהו יגיד את המילה 'ליזול' או 'פליט' - אני מריחה את זה וישר חוזרת ליצריף פיני' או ל'בית אורחים'. הרבה דברים אפשר לשכוח אבל ריח - תמיד נשאר. ניסיתי, אבל לא יצא לי שום דבר. ואז, באיזו הליכה על שפת הים, חשבתי לעצמי שבעצם גדלתי בבית הכי גדול בעולם. אף אחד לא גדל בבית גדול כמו הבית שלי. כי בבית שבו אני גדלתי, בין חדר ההורים לחדר הילדים, הפרידה שדרה ארוכה ללא סוף של ברושים, והיה בו חדר אחד ממש ענק, שהשתמשו בו רק כדי לאכול. הוא היה כל כך גדול שהיה לו חדר מיוחד - רק לתינוקות ואחר - רק לחולים. והייתה לו תקרה זרועת כוכבים והייתה לו רצפה של מחטי אורנים. התחלתי לכתוב, אבל לא הסתדרו לי החרוזים ולא המקצבים, ושום דבר לא התאים לימנינות הערומות שלי. הייתי מאוכזבת. לא רק בגלל שלא 'סיפקתי את הסחורה', אלא גם כי זה התחיל להציק לי. זה ממש הטריד אותי -- למה זה כל כך קשה לי? מה פה לא פתור לי, לא זורם? החלטתי להניח לזה. לשמוט. אם יבוא - שיבוא, אם לא - לא נורא. וכך עובר לו מרץ, ואפריל עובר, ואין לי ברירה אלא לכתוב לעדו 'אני מאוד מצטערת, עדו, דווקא מאוד

שירה של רחלי רונן מרחב בפ"ז 5 העלה חיוך וגעגוע לדור המייסדים.

שאלנו: **רחלי, איך התגלגלת לשיר הזה?**

רחלי: ב-22 בפברואר קיבלתי הודעת וואטסאפ מעדו (שכנראה כדי להקל עלי, הציג את עצמו - "הבן של רמי") בזו הלשון: "אנחנו עושים פ"ז 5 ונשמח מאוד אם תרצי לכתוב לנו שיר. הנושא הפעם הוא -- יבנה שלי".

האמת, לקח לי כמה רגעים כדי להיזכר שפ"ז זה פסטיבל זמר, ואז, אני חייבת להודות, זה מאד החמיא לי. עניתי לו שלכבוד הוא לי. שהמטלה נראית לי נכבדה ואני רק מקווה שאעמוד בה. אחר כך, כשדיברנו, הוא אמר שהפעם הנושא רחב מאד. רחב? אמרתי לעצמי, איך בדיוק זה רחב? אי אפשר לכתוב שיר אהבה, או שיר מחאה, שיר על עונות השנה או שיר על הטבע, יש כל כך הרבה נושאים שהם לא אופציה. אבל התחלתי לגלגל לי בראש איך בכל זאת אספר על משהו שהוא כל כך מורכב ועשיר ומרובד מבחינתי, על משהו שיש לו כל כך הרבה פנים ונקודות מבט מהשנים הכי משמעותיות בחיי.

גלגלתי בראש כמה אפשרויות: אולי אכתוב על טרודה, פרידל והילדה, ליאו ותיאו. על כל החברים האלה, שהיו להם שמות כל כך לא של יהודים. התחלתי לחפש בין "המנגינות הערומות" שיש לי (יש לי המון מנגינות בלי מילים, כי מאז שנהייתי סבתא, יוצאות לי מנגינות בלי סוף, ורובן רק מחכות למילים ש"יחזיקו" אותן, כמו פיגומים), אבל לא הצלחתי. ויתרתי על זה בצער אבל אמרתי לעצמי, אולי אנסה לכתוב על ריחות. עד היום, כשאני מריחה ריח של דשא מכוסח, ריח של

כרטיס ביקור:

שם: רחלי (עם יו"ד בסוף)!

הורים: ירדנה ופנחס רונן.

משפחה: נשואה לשמוליק מרחב, וסבתא לשלושת ילדיה של אושר, בתה.

מגורים: תל אביב.

עיסוקים: אקטיביסטית בנושאי אקלים, סביבה וחברה, כותבת ומלחינה שירי ילדים.

אהבתי את הרעיון שלכם אבל אני לא מצליחה'. עדו משיב לי: 'לא נורא. תודה שניסית. אני מאוד מעריך את זה, ניפגש בפסטיבל. תבואי בכל זאת'. נשארתי בתחושת החמצה שלא עזבה אותי. ואז, יום אחד (3 שבועות לפני הפסטיבל), אני אומרת לעצמי: "שבי ותעבדי על זה. אל תתפנקי. תתמסרי. וזה יצא". וזה מה שהיה, וככה יצא השיר הזה.

- ערכת תחקיר רציני ...

"את התחקיר אבא שלי עשה. אמרתי לו שאסור לי להחסיר אף שם. לא האמנתי כשספרתי וראיתי שהגענו ל-48 שמות!

-דיברת בשם ותיקי יבנה. מאיפה החיבור העמוק?

"אני לא באמת יודעת ... אולי מכיוון שעכשיו הגעתי לגיל (64) שבו הם היו כשעזבתי את יבנה, ב-1977. אולי זה מה שנתן לי את

'החוצפה', את הרשות להתיימר ולדבר מגרונם. כמו לכתוב את המונולוג שלהם, למרות שלא שמעתי אותו מהם אף פעם. למשל בשורות: 'שפה חשוב לזכור / זה לא קל לעקור / אז אם אפשר שלפחות השם עלי ישמור / אם הוא נשמע

מוזר לכם, לא, זה לא העיקר / הכי חשוב שלעצמי אני ארגיש מוכר". אני חייבת להגיד שזה ממש הלהיב אותי כשהבנתי איזה אומץ נדרש מהם להיות גם קיבוצניקים, גם שומרי מצוות וגם להיקרא בשמות של גויים. זה מייצג בעיני עושר, יכולת להיות בעל פנים רבות. מה שהכי המחיש לי את זה הייתה ההבנה שלי, שמכיוון שלא היו להם שמות מהתנ"ך, כמו לרבים מהחברים שלהם (יוסף ושרה, מרים ויצחק, שרוליק ויפה ועוד)

הנכדים והנינים שלהם לא נקראו על שמם. זה עוד יותר דירבן אותי. ממש רציתי לתת להם קיום. לו הייתי מצליחה לכתוב את השיר מוקדם מספיק, אולי עדו ועדי היו מצליחים לממש את הפנטזיה שהייתה לי, ש-48 ילדים מכיתות ג'-ה' יעלו על הבמה עם חולצות שעליהן יתנוסס שמו של כל אחד מהחברים האלה, כך שלערב אחד הם שוב יהיו איתנו.

- יש עוד משהו שאת רוצה לומר?

"תודה לחני רגב ולאברמליה אביטל. כל כך שמחתי שהם נבחרו לבצע את השיר שלי. הם הגישו אותו בהמון חן וחמלה - בדיוק כמו שהתכוונתי שיהיה. ועוד משהו חשוב: אני לא יכולה לסיים בלי שאפו גדול לנגנים הצעירים: כשהייתי בת 9, הוועדה לחינוך מוזיקלי החליטה שאלמד צ'לו. הוועדה רצתה שאוסי

בתמונה: שלישיית הנגנים. (רחלי בצד שמאל)

הורן (על הפסנתר), נח חיות (על הכינור) ואני, נהיה טריו. כדי לכוון את הצ'לו, הייתי צריכה כל פעם ללכת לבית של מרטין ואליס. רק מרטין ידע לכוון אותו. חייבת להגיד שלא התחברתי לצ'לו. במשך שנתיים

נשכתי שפתיים וסבלתי מכל רגע, רק כי לא היה לי אומץ לאכזב את הוועדה שבחרה בי. זה השאיר בי משהו עם סימני כיווץ בתחום המוזיקה. היום, כשאני רואה ושומעת באיזה חן, באיזה כשרון וחופש החברה'ה הצעירים עולים על הבמה, מנגנים יחד וסולו, ונהנים מכל רגע, זה כל כך משמח...! הם אולי לא יודעים, אבל בשבילי הם קצת ה'תיקון' שלי.... ואני רוצה להודות להם על כך שהם הלבישו את השיר שלי יפה כל כך.

40 מתנדבים מהמועצה
האזורית, **ביניהם לא**
מעט יבנאים, השתתפו

השבוע בטקס הוקרה למתנדבים מהמועצה האזורית, בשיתוף עם תנועת של"ם (שירות לאומי למבוגר). שלומית אלמוג, מנהלת מחלקת ותיקים במתנ"ס מספרת, שכדי למצוא את כל המתנדבים נדרשה עבודת תחקיר לא מבוטלת, "בעיקר ביחס לחברי קבוצת יבנה, שבדרך כלל הם מתחת לראדאר של המועצה". שלומית מוסיפה שיש לא מעט מתנדבים דוברי אנגלית שנרתמים למיזמים של אדריאן אסולין "קריאה בהנאה" ו"אנגלית מדוברת". כמובן לא מעט מתנדבים במרכז יום (כתבה נרחבת על כך תפורסם בקרוב), במפג"ש, במשתלה ובזיתיה. ותיקת המתנדבות, שהתייצבה לטקס וזכתה גם היא תעודת הוקרה על התנדבותה במפג"ש, הלא היא חנה טסלר. חנה הפתיעה לא רק את המדור אלא גם את שמוליק, בנה, שעד הרגע האחרון לא ידע למה אמא שלו מתעקשת להגיע למועצה האזורית. תודה למתנדבים, ובעיקר לחנה. הוכחה ברורה לכך שלנתינה אין גיל.

בעוד שבוע (בין 9-12/8) תהיה לנו הזכות לארח כאן את קייטנת לב בנימין. המקשרת היא ג'ולי באוסי, המלווה את הפרויקט הזה כבר ארבע שנים. ג'ולי מספרת שמגיעים 62 חניכים/ות. הם מאורגנים יפה מאוד והאנשים בקיבוץ מאוד מפרגנים. **יש משהו שאנחנו, כציבור, יכולים לעזור?** "האמת היא שכן. ההתנידות בשבילי הקיבוץ היא לפעמים פרוייקט מורכב, ובוודאי חברים מהססים אם להציע עזרה. אז אם תחלפו על ידם עם רכב או club-car, אפשר להציע טרמפ. זה יתקבל בברכה!" אז תודה על הטיפ, והערכה לג'ולי על ההתגייסות.

משפחת טובה וחנוך פניני זכתה בשבועיים האחרונים לטעום פעמיים מפירות הצבר. המשפחה ליוותה לחופה שני בוגרי גרעין

צבר שאומצו בביתם. איתן, בן המחזור הראשון - התחתן עם בת גרעין צבר מקיבוץ לביא, ובנימין, בן המחזור השני - שהתחתן גם הוא עם עולה חדשה. "יגורו בארץ"? שאל המדור. חנוך משיב בגאווה: "אכן כן, שני הזוגות יגורו, לפחות בינתיים, בירושלים". האם הליווי שלכם ממשיך לאורך כל הדרך? חנוך: "לגבי איתן ואלקסה, אנחנו מרגישים ממש כמו משפחה, אנחנו בשבילם מעין עוגן משפחתי שלהם בארץ. הם מתארחים אצלנו, ואנחנו לצידם, ככל שניתן". מזל טוב!

גנבים באישון לילה

בסוף השבוע שעבר נצבעו שבילי הקיבוץ בכחול, מאורן של צ'קלקות משטריות. מסתבר שנכנסנו למדור הפלילים. קפצנו ללשכתו של מר ביטחון, **אלי מוזס**, לקבל פרטים:

אלי: "**בלילה בין חמישי לשישי זכינו לביקור של גנבים בקיבוץ**. בסך הכל נפרצו ארבעה בתים של חברים ושתי דירות צעירים ובנוסף, נגנבו שלושה זוגות אופניים.

בפריצות נגנבו מחשבים, פלאפונים וכסף. מאחד הצעירים נגנבו גם נעליים ובושם (לא יודע מי אותו הצעיר, אבל במקומו הייתי לוקח זאת כמחמאה - נ.י.).

אחד הבתים שנפרצו היה ביתם של משפחת פניני.

טובה, תחלקי איתנו סיפורים מסמרי שיער?

"ביום חמישי חזרנו, מאוחר בלילה, מהחתונה של איתן, הצברניק שלנו לשעבר. למרות השעה המאוחרת ולמרות שלמחרת היה יום שישי, ידעתי שאני צריכה לקום ב-00:00 כדי להעביר פרזנטציה במסגרת הלימודים, ולכן סידרתי שעון מעורר בטלפון הנייד.

יום למחרת חנך העיר אותי ואמר לי שהשעה כבר 07:30. חשבתי לעצמי שזה מוזר שהשעון לא צלצל, אבל לא חשדתי. יצאתי למטבח וראיתי שהחלון פתוח. סגרתי את החלון וכעסתי על שלא סגרו אותו, כי אני לא רוצה שיצורים שונים ייכנסו דרכו. מיד לאחר מכן הבחנתי שהפלאפונים, שאמורים להיות בטעינה על השיש, לא היו במקום, אבל עדיין לא נפל לי האסימון. ברגע שראיתי שהמחשב נעלם, הבנתי מה קרה. אמרתי לחנוך שכנראה נשדדנו. ואז, ראינו את איתי בית אריה (השכן

מאחור), מחוץ לחלון שלנו, ושאלנו אותו אם גם אצלם ביקרו בלילה. הוא אמר שלא, אבל הסב את תשומת ליבנו לכך שחפצים רבים מפוזרים על הדשא מחוץ לחלון המטבח. מסתבר שהפורצים הוציאו כמה דברים מהבית, בין היתר את התיק שלי, פיזרו את תכולתו על הדשא ולקחו את הארנק. גם התיק של חנוך על כל תכולתו נגנב. את רובו של אותו הבוקר העברנו במתן עדות במשטרה, ביטול כרטיסי האשראי וכו'."

תוכלי לחלוק איתנו את התחושות שעלו במצב הזה?

"אני חייבת להגיד שתמיד זה היה הפחד הגדול שלי, שיפרצו לנו לבית בזמן שאנחנו ישנים. והאמת, שהופתעתי מהקלות שבה לקחנו את זה. ראיתי שבסופו של דבר הם היו מאוד מתחשבים (צוחקת) - הם לא הסתובבו בחדרים ולא הפכו את הבית, פשוט לקחו את מה שרצו והסתלקו.

אגב, בהקשר הזה, כשחזרנו בלילה מהחתונה, נעם חזרה אפופת שינה ונשכבה לישון על הספה. למרות שהתעקשה להישאר שם, שכנעתי אותה לעלות לחדר - לישון, ואני ממש מודה לאלוקים שהיא לא הייתה בסלון ולא פגשה אותם.

בסופו של דבר, אני לא מאחלת את זה לאף אחד, אבל ברוך השם שלא קרה לאף אחד מאתנו דבר, ובסוף - טלפונים ומחשבים אפשר לקנות חדשים והכסף - כפרה. .."

יש משהו שהיית עושה אחרת?

"זה עיקרון שלנו, שלא מטעינים את הפלאפונים בחדרים, ולכן עמדת הטעינה היא במטבח. טל לעומת זאת, נשאר עם הפלאפון בחדר, ולכן המכשיר שלו הוא היחיד שנשאר,

הוא עוד נפנף בזה ואמר "טוב שלא הקשבתי לכם". אז זו באמת דילמה. למרות המקרה, אני לא בטוחה שנשנה את מיקום הטעינה, כי חשוב לנו שהפלאפונים לא יהיו בחדרים. מה שכן, ביקשנו שיתקינו לנו נעילה בחלונות".

נחזור לאלי, כיצד המשטרה טיפלה במקרה?

אלי: "מפקד תחנת קרית מלאכי לקח את הסיפור ברצינות. הגיעו הנה חוקר מז"פ ונציג מודיעין וגם איש שמתמחה במצלמות.

מסתמן שהפורצים היו מקצועיים. הם עבדו עם כפפות והקשו על חשיפת זהותם ... יכול להיות שהם סתם מפחדים מקורונה..."

כיצד נערכים בקיבוץ לתת מענה לנושא הפריצות?

אלי: "דבר ראשון, חשוב להגיד כי מצבנו יותר טוב מהיישובים שבסביבתנו. פעם אחרונה שאירעה אצלנו פריצה הייתה באוקטובר 2018. שקט של שנתיים וחצי זה נחשב נדיר. כמובן זה לא אומר שאנחנו מעכלים אפילו פריצה אחת.

בניגוד ליישובים סמוכים, יש לנו שומר בשער וגדרות שמקיפות את כל הקיבוץ. בנוסף, יש עוד שומר שמסתובב בעיקר בצד המשקי, וכל המערך הזה עוזר לנו להפחית בפשיעה. ובכל זאת זה לא הרמטי. גם סיור רגלי בין הבתים

לא יוכל למנוע לגמרי פשיעה. קשה מאוד לאתר גנבים שהולכים בחושך בין הבתים".

אולי ננצל את הבמה לתת עצות לחברים, כיצד לתרום למאבק למנוע את הפריצה הבאה?

אחד החברים העיר את תשומת ליבי לכך שהפורצים גונבים מבתים שבהם לפטופים ופלאפונים מונחים באופן גלוי. ייתכן מאוד שהפורצים רואים את זה מבחוץ, דרך החלון, וכך מחליטים להיכנס. חשוב להבין שכמו שברכב לא משאירים דברים גלויים, כך בבית זה אותו דבר, וכמובן לזכור לנעול דלתות וחלונות. זה קצת מקשה. ומה שהכי חשוב - לגלות עירנות - אם רואים מישהו שלא מכאן מסתובב באופן חשוד, אפשר לשאול (כמובן בנימוס ובנחמדות), מי אתה? ייתכן שזה יגרום לתחושה שזה מקום שלא כדאי להתעסק איתו.

וכמובן, אם קורה משהו או מתעורר חשד, לא להסס ולהתקשר 5000 או לפרטי של אחד מצוות הבטחון. עדיף תמיד להתקשר פעמיים בטעות או בהתראת שווא מאשר לפספס. אל תפחדו שמטרידים אותנו. בשביל זה אנחנו קיימים. תזכרו, עירנות זה תמיד טוב. שוחח: ניר יעקבי

לחברתנו

רעיה (ג'קסון) זלקינד

תנחומינו

עם פטירת אביך

זלמן דוד ג'קסון ז"ל

משתתפים בצערך

בית קלוצת יבנה

עדכונים מענף הבנייה

השקיית הדשאים החדשים:

בתהליך קליטת הדשא בקרקע יש להשקות אותו מספר פעמים ביום, ולכן, הממטרות יעבדו וישקו באופן אוטומטי, גם בשבת. בעקבות ההשקיה המרובה, האדמה רכה מאד, ולכן מעבר לפגיעה בדשא, בצמחיה ובמערכות ההשקיה הנסתרות – עלייה על הקרקע עלולה ליצור בורות שגם הם יהוו סכנה ומכשול.

יבוא אל המרכה:

לצעירים שלנו – הוקרה ותודה:

פרויקט הוספת הממ"דים ושיפוץ הדירות של דיירי 'הקומותיים' עומד להסתיים בקרוב.

זה הזמן להודות מכל הלב לחבורת צעירים נפלאה, בניצוחו של אליקים איטלי, ששוב ושוב הפשילה שרוולים, הטתה כתף, הזיזה בזריזות ציוד שלא יירטב בימי גשם, הרימה, סחבה והעבירה ריהוט וארגזים מדירה לדירה, כמו גמדים בלילה.... עם הרבה רצון להיטיב ולהקל, והכל בשמחה ובמאור פנים. אשרינו שזכינו בכס, דור צעיר ואיכותי שכזה. גאים בכס ומודים לכולכם.

ועוד הוקרה ירוקה...

כולנו מתחילים לראות איך שטח 'הקומותיים' הופך מחוס לירוק.

כל הכבוד לישראל ולצוות הנוי ולקבלן על המאמצים הגדולים – שמתחילים לשאת פרי!!

צוות הבנייה

סלילת כביש ופיתוח חניות בין ה'קומותיים'

ו'שכונת הזית':

החל מיום ראשון הקרוב, 8.8.21 תיחסם הדרך הפנימית בין 'בתי הקומותיים' ל'שכונת הזית' (הכביש העוקף הישן) במטרה להשלים את סלילת הכביש והחניות עוד בטרם כניסתה של השנה החדשה.

הקבלן ימשיך וידאג שכל מעברי השבילים יישארו פתוחים ותתאפשר תנועת הולכי רגל, אופניים ועגלות בשבילים אלו.

בנוסף, פחי האשפה יפוננו באופן זמני ממקומם ויועתקו לכביש ההיקפי החדש, כשהמטרה – להשלים את כל עבודות הגינון והשתילה, את הכנת עמדות האשפה ואת סלילת הכבישים והמדרכות – עד ראש השנה.

אנו מקוים שכולנו נכיל את הקושי הזמני מתוך הבנה כי אנו ממש בישורת האחרונה לפני סיום כלל העבודות בשטח.

זהירות – לא לעלות על הדשאים החדשים:

חשוב מאד מאד להימנע לחלוטין מכל עלייה על הדשאים החדשים בחודשים הקרובים.

יש משפחות שבתהליכי חזרה לביתם וריהוט ביתם המחודש. אנו מודעים שהדבר מקשה עליהם את הגישה והתנועה אך לא היתה שום אפשרות לדחות את השתילה מהטעמים שכבר הוזכרו.

כמו כן, לא נוכל לבצע פעולות תיקון ושיקום הדשאים, אם יפגעו, ואנו מבקשים מכל החברים ליידיע את אורחיהם ובעלי המקצוע המגיעים לעבודה בביתם בעניין.

הרפורמה בחקלאות, ואיפה זה פוגש אותנו

קיים החשש שבהמשך לרפורמה שעלתה השבוע לדיון, יעלו בהמשך הצעות לרפורמות בשוק החלב (שכבר עומדת על הפרק) ורפורמות אפשריות בשוק הפטס והבשר. רפורמות מסוג זה עלולות לפגוע באופן משמעותי מאוד הן ברפת ובמרכז מזון והן בלול ובמדגריה.

כבר בסוף השבוע שעבר התארגנו החקלאים על מנת למחות כנגד כוונת משרדי האוצר והחקלאות להביא את הרפורמה הנ"ל. בצעד יוצא דופן, התאחדו כל הארגונים המייצגים את החקלאים, ראשי המועצות האיזוריות, התנועה הקיבוצית, המושבים וכן ארגוני חקלאות שונים, והציגו חזית אחידה כנגד הרפורמה. ביום ראשון התקיימה הפגנה רבת משתתפים מול משרד האוצר. בהפגנה נכחו חקלאים מכל רחבי הארץ, והיא כללה נסיעה מלטרון בשיירה ארוכה, ולאחר מכן עצרת מול משרד האוצר. משלחת מצומצמת אך איכותית **משלנו** השתתפה בעצרת בה נאמו ראשי הארגונים המייצגים את כלל חקלאי ישראל וכן נציג הנוער החקלאי - אופק אריכא (הנאום של אופק היה הכי קצר והכי קולע ...). בזמן ההפגנה חולקה תוצרת חקלאית לעוברים ושבים, על מנת ליצור דעת קהל אוהדת. אני מקווה שהעובדה שכלל הגופים הרלוונטיים מאוגדים על מנת לקדם את החקלאות בארץ ולא על ידי ייבוא מבחוץ, ישא פרי. תרתי משמע."

עמית ביקש להוסיף כי בצעדי המחאה הבאים (בתקווה שזה לא יידרש ...) חשוב מאוד שקהל רחב ייקח חלק ויפגין תמיכתו במאבק, החשוב והצודק, של החקלאים.

הרפורמה בחקלאות עברה השבוע בממשלה, כחלק מחוק ההסדרים*. היא מובלת על ידי שר האוצר ושר החקלאות כשהמטרה שלהם היא להוריד את יוקר המחיה בכלל ואת מחירי הפירות, הירקות וביצי המאכל בפרט. האמצעי להשגת מטרה זו היא פתיחת הייבוא והורדת המכסים, כך שניתן יהיה להגדיל את ההיצע, וזה יוביל לירידה במחירים. בתמורה, מציעה הממשלה לחקלאים תמיכות ישירות (סובסידיה) ומענקים שונים, שאמורים לשפר את מצבם של החקלאים ולתמוך באימוץ טכנולוגיות חדשות.

פנינו לעמית, מרכז המשק, על מנת שיסביר לנו מנקודת מבטו את השפעותיה של הרפורמה על החקלאות בארץ בכלל, ועל הענפים בקיבוץ בפרט: "החקלאים בארץ, ובתוכם אנחנו, מתנגדים לרפורמה כפי שמופיעה בחוק ההסדרים. יש לומר כי חלק מהמנגנונים והשיטות הקיימות באמת דורשים תיקון, אך יש לבצע תיקונים אלו בצורה מדודה ואחראית, ותוך תיאום עם החקלאים. מניסיון העבר, פתיחת השוק לייבוא לא הובילה לירידה במחיר לצרכן אלא רק לגידול במרווח הסיטונאי! כנראה שגם לאחר ביטול המכס ויבוא מסיבי של פירות וירקות מחו"ל, לא יהיה שינוי משמעותי במחירים לצרכן שרוכש את הפירות, הירקות או הביצים, אולם זה יחליש מאוד את החקלאים ברחבי הארץ. החקלאי המקומי לא יכול להתחרות בייבוא, מפני שעלות כוח האדם בישראל גבוהה יותר, התשלום על מים ומרכיבים נוספים נקבעים ע"י הממשלה והם יקרים משמעותית מחו"ל. נתונים אלו ואחרים לא מאפשרים להתחרות במוצרי ייבוא. בנוסף,

מי שכבר פעל על מנת שהרפורמה לא תעבור בשקט גם בקרב חברי הקיבוץ הם שלושה - אמיר ברוכי, דגן חפץ ויואב פישביין. בהחלטה מהירה הם התחילו לפעול, ותוך פחות מיום הובילו כמאה מילדי, נערי ומבוגרי הקיבוץ

להפגנה בגשר הגדול, בצהרי שישי שעבר. פנינו לאמיר כדי להבין כיצד מתגלגלת מחאה:

"כששמעתי על הרפורמה וקצת חקרתי עליה, הבנתי שהיא לא באה לטובתנו כחקלאים, ושמתוכננות הפגנות ברחבי הארץ בצמתים ובכבישים. ביום

שישי, קמנו בבוקר וחשבנו שגם הקיבוץ צריך להיות חלק מזה. הרגשתי שחייבים לפעול בהקדם. הרעיון הראשוני היה להפגין עם כמה שלטים בצומת בית רבן, אבל אז עלה הרעיון לעשות את ההפגנה בגשר החקלאי שליד השעון. קיבלנו אישור (וגם רוח גבית) מהאחראים

הפגנת החקלאים (במרכז: אופק אריכא)

בקיבוץ, והבאנו לשם גם טרקטורים, שהוסיפו להפגנה ערך מוסף. פרסמנו בקבוצות שהחבריה יבואו וביקשנו את עזרתם של הילדים מכיתות ה' עד י' - שיכינו שלטים".

אמיר הוסיף וסיפר כי בנוסף להפגנה ביום

שישי בגשר, נסעו גם

כשמונה חבריה להפגנה

גדולה יותר, שבעצם

איחדה את ההפגנות

מכל רחבי הארץ:

"עלינו מלטרון לכנסת

כדי להפעיל לחץ על

הפוליטיקאים, למצוא

פתרונות אחרים

ולהבהיר שלדעתנו,

הרפורמה הזאת רעה לחקלאים. אני מרגיש

שבמידה והרפורמה הזאת תעבור, זה באמת

יגרום לבעייה לחקלאות בארץ בכלל ולנו,

כקיבוץ שמבוסס על חקלאות, בפרט. ולכן אני

מציע לכולם להתעמק בזה ולגלות מעורבות".

ראיינה: טליה הישראלי גולדנברג

תוכניות קיץ תשפ"א

✓ **ביום שלישי**, (ג' באלול 10/8 בשעה 20.00 - מפגש קסום של שירה עם מקסימוס חויה - עם נאווה שפיצר. בחסות המתנ"ס.

✓ **ביום רביעי**, י' באלול 18/8 משעה 19.00 במשטח - **סדנת גלידות עם קורין גרין**.

הכנת גלידות איכותיות בטקסטורות שונות בטעמים נפלאים. הרשמה מקוונת.

✓ **ביום רביעי**, י"ז באלול 25/8 - **אירוע סיום החופש הגדול** - משעה 16.30.

המשך קיץ מהנה ובריא, ועדת התרבות

הרחבתה של עזרת נשים

מתקדם שאנו חיים בו היום, שבו יש יותר נשים משכילות, בעלות שיעור קומה (כשזה, בעיניי, דבר נפלא, שאינו סותר את הרוח היהודית)?

אם אכן דברך נובעים ממצוקתך הפרטית, הרי ליבי איתך בכאבך, ומאמינה שתמצאי את הדרך להתקרב לבורא עולם.

אולם ככל שהמשכתי לקרוא את מאמרך, הבנתי שהכאב בא מניסיון לקדם ולשנות סדר יום, לשנות סדרי בראשית שנקבעו על ידי מנהיגי המקום, ראשוני חברי קבוצת יבנה, שידעו לשמר רוח הלכה של אלפי שנים, בקהילה אורתודוקסית מפוארת, שמרנית ומכובדת, ולרגע לא העלו על דעתם לשנותה.

קשה לי לקרוא משפטים מתוך דברך כמו: "ביה"כ שייך לגברים בני מצווה" / "חווית התפילה של נשים בביה"כ היא שולית" / "החלטנו שאין מקום ומשמעות לתפילת נשים בביה"כ" / "ביה"כ בקבוצת יבנה שייך לגברי הקהילה בלבד" - משפטים שרחוקים מלייצג את עמדתי, עמדה שרואה אחרת את עבודת ה' של האישה.

מעולם לא הרגשתי מנותקת, מרוחקת, מסורבלת. מעולם לא הרגשתי שולית, ושההלכה מקפחת אותי. אני מתפללת בעזרת נשים ללא שום תחושה של שווה פחות. אני באה לעבוד את ה' בשמחה, בשלווה ובשלמות עם מקומי המכובד. לעבודת ה' של האישה, יש בעיניי, מקום מיוחד, משמעותי, והיא לא מתחרה בגבר.

גילוי נאות, לאחי ולי חגגו בת / בר מצוה באותו יום. אחי קרא את כל הפרשה ואני, אחותו הצעירה ממנו בשנה, הקשבתי בגאווה

תשובה לצ'נת / רבקה שריד

בשבוע שעבר, פנית, מעל גבי העלון, וביקשת לעזור לך להבין את התנגדות רוב הציבור שלא להקים צוות שיבחן הרחבה של עזרת נשים בקומת הכניסה. אנסה להיענות לבקשתך. אך ראשית, חשוב לי לומר לך כי אני מבינה את הכאב הגדול שלך, אותו ביטאת בדברך, ורוצה להאמין שזה בא מרצון כן לעשות לשם שמיים. אני בטוחה שיש עוד נשים בקהילה שלנו השותפות לכאבך.

יחד עם זאת, אנחנו חיים בקהילה דמוקרטית, שהחליטה, בשלב זה, שלא לשנות את מנהג המקום, ועם כל ההבנה לכאבך הפרטי, עלינו לקבל את דעת הרוב.

קומת הכניסה מיועדת, בעיקר, למבוגרות או למתקשות בהליכה. ולכן, כל עוד לא החלטנו אחרת, כל מי שמעוניינת לשבת בקומה זו, צריכה לקחת בחשבון כי מקומה הוא על בסיס מקום פנוי.

קראתי בעיון את דברך, ואני מנסה להבין מה עומד בבסיס הכאב שלך.

האם הכאב בא באמת ממקום פרטי אמיתי, על כך שאת מרגישה רחוקה, מנותקת, לא מצליחה לשמוע, להתחבר, ושאת רוצה להתקרב פיזית וכך יהיה לך יותר קל לעבוד את ה'?

או האם זה בא ממקום של רצון להוביל אג'נדה (אג'נדה - סדר יום ציבורי שאדם או קבוצה מעוניינים לקדם)?

האם זה בא ממקום של חוסר שביעות רצון ממקומן של נשים ומרצון לשתף יותר את האשה בתפילה?

האם, אולי, מרצון פנימי להגיע לשינוי רוח עבודת האשה בעולם הפוסטמודרני והכל כך

לקריאתו הרהוטה, זרקתי עליו סוכריות בהתרגשות ובגאווה רבה, ולרגע לא הרגשתי חסרה.

כאמא, שמחתי לראות את בני עולה לתורה, כסבתא, כשנכדי, בקיבוץ, בעזרת ה', יעלה לתורה - אני, כלתי ונכדתי נעמוד במקומנו המכובד, נמשיך את המסורת, בזריקת סוכריות, ובהתרגשות רבה נרגיש שותפות מלאה. אני מניחה כי נכדתי לא תרגיש מקופחת, כי אמא שלה וסבתא שלה מדורי דורות לא הרגישו כך. יש לנו עזרת נשים מכובדת, מרווחת, לרוב ריקה, כך שמבחינה פרקטית ניתן למצוא הרבה מקומות ישיבה.

דעה אישית / עמיעל גורליק

הגולל על מהלך זה גרמה לתסכול במידה כזו או אחרת אצל כמה עשרות חברים. רק אוסיף שכל חבר מתוסכל (ואין זה חשוב בשל מה), בוודאי שאינו מוסיף למערכת.

אז מדוע לא להיכנס למהלך כזה? למה לא לתת לצוות להציג את דעתו בנושא? ואז ניתן יהיה להתנגד לפתרון בצורה שקולה ועניינית מכל מיני סיבות. לדוגמא: "כי זה לא אסתטי", "כי זה לא מספיק אורתודוקסי", "כי זאת עלות השקעה גבוהה מדי וכו'..." ואולי הצוות היה מוצא פתרון שמקובל על רוב גדול של החברים? אז למה התנגדנו? איני יודע.

נקודה למחשבה - חלק בלתי נפרד מדרך החיים הקיבוצית, שכל אחד מאיתנו בחר לחיות בה, הוא הכלה והתחשבות בצרכיו וברצונותיו של האחר. האם יישמנו את זה במקרה הנ"ל?!

מזה מספר שנים, עולה רצון מצד קבוצה של נשים בקיבוץ, להרגיש יותר שייכות לתפילה ולחזק את המעורבות שלהן בתוך בניין בית הכנסת החשוב והמרכזי בחיינו. במהלך השבועות האחרונים הבשיל הנושא לכדי דיון באספה, ולאחריו התקיימה הצבעה בקלפי.

למיטב ידיעתי, הנושא עלה בשקיפות ובצורה דמוקרטית הנהוגה אצלנו. (גילוי נאות - לא חתמתי על העלאת הנושא לדיון, לא נתבקשתי לחתום, הצבעתי בעד). ההצבעה בקלפי הייתה, בעד או נגד הקמת צוות שיבחן את ההרחבה של עזרת נשים בקומת הכניסה, ויחשוב על מספר פתרונות שבסופו של דבר יידונו באספה ויתקבלו או שלא יתקבלו.

מה הסיבה בעצם להתנגד להקמת צוות זה? אין לי ספק שהתקדמות בהקמת הצוות הייתה משמחת את מגישי ההצעה ונוטעת בהם כוחות מחודשים, ומאידך סתימת

משולחנו של המזכיר / נח חיות

בנייה, אבן דרך שנייה

פרויקט הקומותיים לקראת סיומו, הבתים הדו-משפחתיים הולכים ונבנים ואנו בעיצומן של ההכנות לקראת אבן דרך שנייה. נחמיה רפל קיבל על עצמו את הובלת אבן הדרך והוא עושה זאת באמצעות כמה צוותים: צוות אבן דרך שנייה, הצוות החברתי, ומינהלת הבנייה שחזרה והתכנסה השבוע. בקרוב נציג את תוכנית אבן הדרך השנייה באספה מתוך מטרה להשיב **מתי** נישג לביצוע? **היכן** בונים? וכמה דירות נבנה?

מזכירות

כחברי המזכירות נדרשנו לתופעה של חברים שעבדו שנים בענפים שבוחרים לצאת לעבודת חוץ. לצד הרצון וההבנה לתת לכל חבר לעבוד במקום בו הוא יכול להגשים את עצמו עלה החשש שהענפים עליהם מושתתת פרנסתנו ומהווים עבורנו רגל יציבה בקרקע ילכו ויתרוקנו מחברי משק. בדיון עלו קולות שדרשו להציב לחברים רף משמעותי יותר ליציאה לעבודת חוץ ולקבלת רכב למטרה זו, לצד קולות שהדגישו את הצורך למצוא דרכים יצירתיות לשימור החברים בעמדות מפתח בענפים ובעמדות הניהול: קידום מקצועי, ניהול שיתופי, תגמול לא חומרי, הפחתת עומסים מוגזמים ועוד. התחושה של כולנו הייתה שיש לשתף את כלל החברים בדאגה שלנו להפעלת הענפים ולדבר על כך

במעגלים חברתיים שונים: בפורום מרכזי ענפים, בצוותי הענפים, ובין כלל החברים.

כמה חם ... כמה חם ...

נראה שהעולם אכן מתחמם, או מוצף ... גם הספקנים והמכחישים נאלמים. יחד עם כל תושבי העולם נעשה את שלנו: תאורה סולרית (בהתקנה), נוי חסכוני במים (בשתילה), נכפיל עשרות מונים את ייצור החשמל הסולרי (לקראת החלטה באספה) ונחפש דרכים לשנות את מאזן הפחמן ולהציל את עולמנו.

מתביישים ומבקשים סליחה

זה כמה שנים שילדי לביא מתארחים אצלנו בשני מחזורים לקייטנות הקיץ. במקביל, גם אנו זוכים לארח את ילדינו אצלם לקייטנה. שני ילדים מלביא יצרו פרובוקציה גסה ומעליבה כלפי ילדי יבנה שנענתה לבושתנו בבריונות ובפגיעה קשה של קבוצה מילדינו בילדי לביא. הדברים הגיעו לידי כך שילדי לביא הקדימו ועזבו את הקייטנה מוקדם מהצפוי משום שחשו לא רצויים ולא מוגנים. האירוע זעזע קשות את כולנו, הורים ומחנכים, והוא מטופל על ידי מנהל החינוך יחד עם הצוותים החינוכיים ובשיתוף כלל הורי חברת נעורים ולימונים. מכאן אבקש רק לשלוח את התנצלותי לקיבוץ לביא בשם ילדינו ובשם חברי קבוצת יבנה על הפגיעה הקשה בהכנסת האורחים ובילדי לביא עצמם שחופשתם נפגעה קשות.

בית סביון והתו הירוק

לאור המצב, בית סביון חוזר לפעול במתכונת "התו הירוק", כדי לשמור על בריאות הדיירים והצוות.

נבקש להקפיד על ההנחיות הבאות:

- הכניסה לבית סביון תתאפשר למחוסנים ומחלימים בלבד.
- מפגש עם בלתי מחוסנים יתקיים אך ורק מחוץ לבית סביון, באוויר הפתוח.
- **על כולם להקפיד על מסכות בזמן הביקור** (הן בפנים והן בחוץ).
- על כל מקרה של "חיובי" במשפחה - נא לעדכן את ד"ר מיטל בהקדם, ולהימנע מלהגיע לסביון עד לאישורה של ד"ר מיטל.
- אין להגיע לבית סביון או להיפגש עם מי מהדיירים במקרה שחשים לא טוב.

תודה על שיתוף הפעולה, ורק בריאות!

ד"ר מילא 16/01/21

רק בשמחות

* **חתונת ניצן תדהר ועוז הופמן** תתקיים ביום שני א' באלול (9.8).

* **חתונת שי עמיר וגיא ליאון** תתקיים אי"ה ביום שלישי, ט"ז באלול 24/08.

שבת חתן – בשבת פרשת "כי תבוא", כ' באלול 28/08.

תזכורת: לבעלי שמחות תינתן עדיפות בשימוש בדירות האירוח.

מרפאה - בשבת פרשת ראה - טלפון חירום 4000, איחוד הצלה * 1221,

דוא"ל: mrkyavne@clalit.org.il

ימי שישי: ב-6/08 - המרפאה סגורה. במקרים דחופים, פנו לאחות חירום. ב-13/8 - גלית.

שעות קבלה של ד"ר מיטל דיטש בשבוע הבא:

ביום שלישי ה-10/8 בין השעות 10:00-13:00, **וביום חמישי ה-12/8** בין השעות 09:00-13:00

כפי שפורסם, יהיה אצלנו במרפאה מבצע 'חיסון שלישי' לקורונה לגילאי 60 ומעלה, בשיתוף עם קופת חולים. ברגע שנדע מה הלוח, נפרסם לציבור ונוכל לתאם תורים באופן מסודר.

תזכורת! לבדיקות דם יש לתאם תור דרך המרפאה.

נא הקפידו על עטיית מסכות בחללים סגורים.

בריאות טובה, צוות המרפאה

שבת פרשת "ראה"
מברכין חודש אלול
כ"ח-כ"ט באב תשפ"א (6-7.8)

קבוצת יבנה

תפילות בשילוב ניגונים ויצירות מחצרות חסידים

בהשתתפות החזן החסידי:
אברהם יעקב טיילור
ובליווי מקהלת "בת רון"
מנצח: דודי ברים.

תוכנית השבת:

17:30-קבלת שבת מוסיקאלית דשא בית סביון.
19:11-הדלקת נרות
19:26-מנחה בבית הכנסת
קבלת שבת ערבית
08:30-שחרית
סיום התפילה (משוער)-11:15

13:30-מנחה גדולה
17:15-מנחה קטנה
19:00-שירי סעודה שלישית במדשאת בית סביון
20:12-ערבית והבדלה מוסיקאלית בדשא.

אור גדול / אמיר דדון

ואם הנה לי קצת עצוב
אולי למדתי מזה משהו חשוב
כי בסוף כשזה נגמר
יש סבה לכל דבר

לבד בתוף כל הטרופ
אני חושב איך שהזמן יכול לעוף
אבל בסוף כשזה נגמר
יש סבה לכל דבר

אור גדול מאיר הפל...

אור גדול מאיר הפל
ויותר כבר לא צריך לשאל
אני בא ללמד ממה שטוב ולחיות
להתחיל הפל מהתחלה
כמו לנשם בפעם הראשונה
אני כאן אני לא מתבזבז יותר

ואם יכלתי רק לזכר
לכל אחד יש את הדרך לעבר
אבל בסוף כשזה נגמר
יש תשובה לכל דבר

אור גדול מאיר הפל...

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדנברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישבין.